

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński (przewodniczący)

SSN Andrzej Siuchniński (sprawozdawca)

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **M. M.**

oskarżonego z art. 158 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 24 kwietnia 2019 r.,

skargi prokuratora Prokuratury Rejonowej w E.

na wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 13 grudnia 2018r., sygn.akt II Ka [...],

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w E. z dnia 26 kwietnia 2018r., sygn.akt

II K [...] i przekazujący sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania,

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1) oddalić skargę;
- 2) obciążyć Skarb Państwa kosztami sądowymi postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w E. wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2018 r., sygn. akt II K [...], uznał oskarżonego M. M. za winnego popełnienia przestępstwa określonego w art. 158 § 2 k.k. i wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec niego obowiązek zapłaty kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego K. Ł..

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego Sąd Okręgowy w S., wyrokiem z dnia 13 grudnia 2018r., sygn. akt II Ka [...], uchylił

zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w E..

Skargę od tego wyroku wniósł prokurator Prokuratury Rejonowej w E., na podstawie art. 539a § 3 k.p.k. zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 437 § 2 k.p.k., zdanie drugie, polegające na uchyleniu wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w E., mimo braku w zaskarżonym apelacją obrońcy oskarżonego wyroku Sądu I instancji uchybień z art. 439 k.p.k. i nieistnienia konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w S. w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 539a § 3 k.p.k. skarga od wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania może być wniesiona wyłącznie z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. lub naruszenia art. 437 k.p.k., przy czym w § 2 tego ostatniego przepisu ustanowiono, że sąd odwoławczy może uchylić ten wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że podstawą orzeczenia Sądu *ad quem* o charakterze kasatoryjnym była ta ostatnia przesłanka. Sąd ten wskazał, że konstrukcja uzasadnienia Sądu I instancji nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k. i nie pozwala na przeprowadzenie kontroli instancyjnej zasadności zaskarżonego wyroku. Wskazał nadto, że Sąd Rejonowy dokonał dowolnej oceny niektórych z przeprowadzonych dowodów, a nadto: „nie wskazał na jakich oparł się dowodach podejmując decyzję o uznaniu oskarżonego M. M. winnym popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 158 § 2 k.k. i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Nie opisał mechanizmu, jaki doprowadził tenże Sąd do stwierdzenia o winie”. Lektura uzasadnienia Sądu I instancji przekonuje o trafności zastrzeżeń Sądu odwoławczego pod adresem tego uzasadnienia. Uzasadnienie to jest

sporządzone z oczywistą wręcz niestarannością, co przyznaje także w skardze prokurator. Jest oczywiste, na tle ugruntowanego już orzecznictwa Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych, że wobec treści unormowania zawartego w art. 437 k.p.k. nie jest możliwe uchylenie przez sąd odwoławczy zaskarżonego wyroku sądu pierwszej instancji tylko z powodu wad uzasadnienia przez ten sąd sporządzonego. Tenor uzasadnienia sporządzonego przez Sąd odwoławczy w przedmiotowej sprawie zdaje się zaś wskazywać na takie właśnie powody uchylenia zaskarżonego wyroku i nie ma w nim niestety ani zdania na temat tego czy w sprawie występuje przesłanka „konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości”. Z pozoru mogłoby zatem wydawać się, że trafnie autor skargi wywodzi, iż sąd odwoławczy nie wskazał w uzasadnieniu swego orzeczenia powodów, które uzasadniałyby konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości, zwłaszcza że nie wskazał np. na potrzebę ponowienia dowodu z opinii biegłego z zakresu chirurgii ogólnej. Tak jednak nie jest. Sąd odwoławczy wskazał bowiem, i to bardzo przekonująco, w swym uzasadnieniu, że **wszystkie**, istotne dla rozstrzygnięcia o udziale oskarżonego i jego zakresie w zarzucanym mu zdarzeniu dowody zostały ocenione przez sąd pierwszej instancji z oczywiście rażącym naruszeniem reguł oceny określonych w art. 7 k.p.k. lub nie zostały ocenione w ogóle. W przekonaniu Sądu Najwyższego zresztą, należałoby stwierdzić, że uzasadnienie orzeczenia sądu pierwszej instancji ma tylko i wyłącznie pozory uzasadnienia a tak naprawdę tego uzasadnienia nie ma. W takim zaś przypadku **z istoty rzeczy** zachodzi konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości na nowo, jako że nie jest w ogóle możliwa kontrola odwoławcza, nadal polegająca przecież, mimo zmian modelu postępowania odwoławczego w kierunku apelacyjnym, na zweryfikowaniu, w kontekście zarzutów apelacyjnych, poprawności oceny dowodów dokonanej przez sąd pierwszej instancji. To także oznacza, że wyłączona jest in concreto możliwość uzupełnienia uzasadnienia zaskarżonego wyroku przewidziana w art. 449 a § 1 k.p.k.

Z przytoczonych względów oddalono skargę.